

ŠE ENKRAT GLAGOLI

Tone Pavček

Stati pokončno, možato,
pa naj že bije v obraz
luč
ali blato.
Molčati
svoj molk
v sebi globoko
in se ne dati voditi
spremljevalki
bolečini za roko.
Jokati
samo navznoter
solze pritajene,
samo ko trta, ki joče
za novo rast,
preden odžene.

Dajati
iz sebe in svojih sanj,
sredico sredic,
kakor se daje igralec,
ki klovnovskih lic
zares na odru umre
igraje.
Znati
nastaviti čelo
mirno in zbrano,

ko pride čas,
ko mora biti pospravljeno
in poravnano.

In tedaj, čisto na koncu,
spati.
Spati
in sanjati, kako je velika
muževna steblika,
ki zapiska ljudem
na pomlad,
o Jurjevem.